

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

1. ויאמר לו אבנר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחזו לך אחד מהנערים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאחריה: שמואל ב ב כא
2. כנסתי לי גם כסף וקרב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות: קהלת ב ח
3. והבית בהבגתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות והררן כל כלי ברזל לא נשמע בבית: מלכים א 11
4. לץ היין הנה שבר וכל שנה בו לא יחכם: משלי כ א
5. זנות ויין ומירוש יקח: הרשע ד יא

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיורא באובמא לקותא היא. פירוש טלמי שחור צעור לנן או טלמי לנן צעור שחור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חסדא צריש פרק צית שמאי (דף נא): משמע דלא מיירי רב חסדא אלא צעור שחור צין שורים לנניס שהשחור

מגרע כולם ומתקלקל מקום על ידו ופריך הסם מממני דהסם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בחורא דקרמנאי דהסם שחור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלמי שחור צעור לנן ולנן צעור שחור והסם מיירי צעור שחור צין שורים לנניס ומדע דכלל הספרים ישנים לא גרסינן הסם במילתיה דרב חסדא אלא אובמא בחיורא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלמי וחד לשור צין השורים אס כן מאי פריך הסם דמנא ליה דאובמא בחיורא קאי אשור צין השורים ימא איפסא ולא יקשה כלום. רבינו חסדא: **איכא** שמיר דאיייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע דלאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף נא). גבי עובדא דדמא בן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צבית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב שניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דצפרק בתרא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטלו שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והסם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריני ועוד מדלא ערבינו צבית אורים ותומים והווי ליה למיתני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמח צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים ואין לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר ישמעאל (דף נא): גבי אבני מוזבז ששקטום אנשי יון^ד ליתביניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליתביניהו^ה לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ו וליתביניהו^ז שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ח דמגירת לפורן פוסלת צמזמא^ט והן סוגיא אמר כמ"ד צסוטה (דף מה): דאיטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגירה מוקי לה צבית ציתו^י: **זיל** אייתי שידה בו' כי לא ראו לשאלו באורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר:

ובתיב זנות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ" לא יחפור (צ"צ דף נא): גבי יואב: לנרוקמי

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיורא באובמא לקותא היא. פירוש טלמי שחור צעור לנן או טלמי לנן צעור שחור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חסדא צריש פרק צית שמאי (דף נא): משמע דלא מיירי רב חסדא אלא צעור שחור צין שורים לנניס שהשחור מגרע כולם ומתקלקל מקום על ידו ופריך הסם מממני דהסם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בחורא דקרמנאי דהסם שחור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלמי שחור צעור לנן ולנן צעור שחור והסם מיירי צעור שחור צין שורים לנניס ומדע דכלל הספרים ישנים לא גרסינן הסם במילתיה דרב חסדא אלא אובמא בחיורא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלמי וחד לשור צין השורים אס כן מאי פריך הסם דמנא ליה דאובמא בחיורא קאי אשור צין השורים ימא איפסא ולא יקשה כלום. רבינו חסדא: **איכא** שמיר דאיייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע דלאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף נא). גבי עובדא דדמא בן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צבית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב שניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דצפרק בתרא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטלו שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והסם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריני ועוד מדלא ערבינו צבית אורים ותומים והווי ליה למיתני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמח צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים ואין לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר ישמעאל (דף נא): גבי אבני מוזבז ששקטום אנשי יון^ד ליתביניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליתביניהו^ה לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ו וליתביניהו^ז שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ח דמגירת לפורן פוסלת צמזמא^ט והן סוגיא אמר כמ"ד צסוטה (דף מה): דאיטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגירה מוקי לה צבית ציתו^י: **זיל** אייתי שידה בו' כי לא ראו לשאלו באורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר:

ובתיב זנות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ" לא יחפור (צ"צ דף נא): גבי יואב: לנרוקמי

איגניב לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו כרך צסודריה ורואין לצדוק מהו: אמרי ליה. לריש גלותא: דחיורא. צער צעלה שחין: **מיכל** אכלי וטעמי. טעמתי: **חיורא** לא עידי לן האידינא. לא שחטנו היום בהמה צעלה שחין: **דוכסא**. צעור היו צודקין במקום ריסתנא זו צכף הדיך וממלאנו צעור שהיו לנן: **דאמר רב חסדא חיורא באובמא לקותא** היא. טלמי לנן צעור שחור לקותא היה שם צצצר ונהפך העור לננן: **כרו ליה צירא**. חפרו גומן שיפול צו: **ושדו ליה ליפסא**. השליכו מחללת על פי הצור כדי שלא יצין (א מושב): **לויס ליה לינא**. לשכב צמסכבו: **נחר ליה רב חסדא**.

עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו (ירמיה ח): **א"ל** רב ששת לינוקא פסוק לי פסוקין: **נטע לך פסוק** הוא צעשהאל: **הדר מינא**. חזור מעליה לימין או לשמאל: **צריכות** לרחון צהן צצונן: **הכא חרגמו** צצכל: **שידה ושירדן**. שד וזר ושד נקצה: **שידה**. שדה עגלה למרכבת נשים ושרים: **צי שיחין**. צאותו מקום: **מה היא**. מה דמותה ומה טיבה. ויש אומרים שידה ענמה ראש כולן ואמן איני יודע מאי היא: **היכי איצטיו**. צלי כלי צרול: **שמיח**. צריה משעת ימי צראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: **לאבני אפוד**. דלמרינן צמסכת סוטה (דף מה): אבנים הללו אין כותבין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חותם ואין מסרתינן עליהם צצחמל שנאמר צמזמאסם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה לנן שמיר מצחון והן צצקעות מאלהין: **צצשינו**. כפאס ציסורין לומר ו' ו' היכן הוא: **צצשינו**.

לחנן לשון מכבש של צגדים (צב דף קמא): **היכא איסיא**. אשמדאי שחולל לצבשו: **בטורא פלן**. צהר פלוני: **כריא ליה צירא**. כרה לו שם צור: **טינרא**. אבן: **וחסמיה צגושפנקיה**. צחותמו: **סייר** לגושפנקיה. צודקו שלא נגע אדם צו לגלות צור: **וגצני דעמרא**. גמות צמר: **וויקי דחמרא**. נודות יין: **צירא חספאי**. צמורד ההר למטה צמבורי של אשמדאי: **ושפינוהו למיא**. כגון השופה יין^א לחמריה (צ"מ דף סא). הריק מי צור העליון לתוך החמתון דרך נקב שנקב צצפה צצין שמי הצורות ומתוך שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית החמתון נרוקו המים לתוכו מאלהין: **וספמינוהו** לנקבים צצין זה לזה כדי שצשישים יין צעליון לא יוצא ממנו לחמתון: **וכרא צירא**. אחרינא מעילאי לצורו של אשמדאי: **וטעמינו**. מילא אותן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: **טעמינו**. סתמן כדמתרגמינן סתמוס פלשמים (צראשית ט) טמנון פלשמאי: **כי אפא**. אשמדאי: **סייריה לגושפנקיה**. ומלאו שלם: **לא סגי ליה**. לא יכול להחפץ: **רוה וגנא**. נשתכר ונרדם: **נחיס אפא**. צניחו מן האילן: **ספמיה**. סגר השלשלת סציב אוראו שלא יוכל ראשו לצאת: **הוא קא מפרזל**. משתגע ומתעסק לנחקה הימנו: **דמרך**. הקציה: **הף ציה**. נחמך צו: **כ' כונא**. צריף קטן כמו כונא לצרידי^י: **דארמלסא**. אלמנה היתה דרה צו: **איחננא**

- א) מיר לא. ב) צ"ל חמיה. צ"ל א) ס"א דלא אישחא אמר כתיב ויין ישמח לבב אנוש, ד) צדפ"ר כדף, ה) צ"ל מורשבו, ו) צדפ"ר לך, ז) צ"ל לחמריה, ח) נבי, ט) תענית דף כב, י) נפיה פ"ג מ"ה, יא) צמוס צע"י טספ, יב) דהסם תניא משחב ציהמ"ק ראשון, יג) חולין יח, יד) נ"ע חוס' וצחיס נד: ד"ה אבנים חוס' חולין יח. ד"ה חמיה.

גליון הש"ס

חוס' ד"ה וכתב וכו' נבי יואב. ע' לעיל דף נ"ב ע"ב וצמ"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות

- א. כי נסתפקו באותה עששה משה כל ימי בית ראשון. ח"י ע"ז כג: ד"ה צקאו. ב. [נד]שבע פרות היו, הראשונה עשה משה. חוס' וצחיס נד: ד"ה אבנים. ג. וגזונו בית חשמונאי, היכי נעבדו. חוס' חולין יח. ד"ה וצמיה. ד. פ"י, לעשות בלא צמיחה. חוס' חולין יח. ד"ה וצמיה. ה. ויכין שהיה שמיר בבית שני כדפרישית, אפאי גזונו בית חשמונאי. חוס' סוטה מט. ד"ה שכל. ו. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחזור בהן צצפרין. חוס' ע"ז כג: ד"ה צקאו. ז. דמיתיי קרא. חוס' הלאש.